

Nejlépe na výletě. Procházka s čoklidama v lese člověku umožní si hlavu vyčistit a přijít na jiný myšlénky, ne? S Taliprtkou rozhodně ☐ .

A i proto jsme nakonec jeli na předem naplánovaný výlet do Unhoště. V prvním momentu, kdy jsem po příchodu domů viděla Brtníka, jenž je momentálně kapek sešrotován prací, jsem to chtěla odpískat s tím, že ho zaparkuju v křesle po babičce a nechám ho v tichosti být. Pak jsem si ale řekla, že prochajda nemůže nikomu uškodit, s ohařiskama se stejně musí a proč nejít někde, kde je hezky. Venčení v okolí domova si užijem s podzimem dost a dost, tak proč nevyužít ještě toho, že je dlouho vidět a nevypadnout kousíček za Prahu.

Museli jsme sice chvíli počkat, než dovezou zásilku masa a pak už jsme mohli vypadnout. Vzhledem k mozkový přetíženosti Brtníka jsem prohlásila, že si Taliprtku беру dneska já. Nerada bych, aby mu bylo ještě hůř ☐ . Chtěla jsem, aby nemusel - krom odřízení na místo činu - nic. Ani myslet, ani mluvit, jen jít a mít po boku milujícího Rumouška, tahle terapie nikdy nezklame.

Aby si madáme nemyslela, že si udělá nějaký rozvolněnější režim ☐ - šli z kufru ven organizovaně. To ostatně jako vždycky. Ale tentokrát navíc postupně a na jméno. Pochopitelně prvního jsem uvolnila Rumíčka, Tali šla jako druhá. A hned od začátku hezky s povellem Se mnou. Aby si někde nepoletovala. To jsem jí umožnila až na kraji lesa, což je pár kroků od místa, kde vždycky parkujeme. Začichala se tam na trávě u nějakýho drnu a pak jsem slyšela, jak dusá za mnou. Odhadla jsem, že když uhnu napravo, tak přežiju já i kolena a nevráží do mě. Odhadla jsem to dobře. Projela kolem jak Pendolino a zapíchla se u nějaký větve, kde byl evidentně napsán jakýsi zajímavý vzkaz. Setrvala u něj opět vedl dlouho a situace se opakovala. Občas s ní přemýšlím nad tím, zda si na kolena a nohy nepořídít chrániče. Je překvapující, že se sem tam u ní inspiruje i Rumíček a z obratnýho a ohleduplnýho pejska, který proběhne kolem, aniž by vás ohrozil na životě a zdraví a jen jako vánek, se stane totéž hovado, jen v zrzavým vydání. Tak jako tentokrát. Ale ... ustála jsem to. To už jsme vyšli na širokou lesní cestu.

Tali byla kus napřed, když jsem vytáhla z kapsy žužlopichlo balonek. Rumíček zajásal a já mrskla balonek do prostoru. Jakmile dopadl na zem, cuklo to s Flekatou, hodila zpátečku a už u mě hýkala, že "Já taky, já taky, jáááááájáááá takýýýýýhoooneem!" Mrskla jsem jí balonek jednou vpřed a pak dozadu za nás a protože jsme se blížili v loučce na kraji lesa,

kteřá je zarostlá vysokou travou, vyžádala jsem si od ní balonek a strčila ho do kapsy. Bylo mi jasné, že jak tam zaleze a dá čuchometr na zem, oslabí to úchop čelistí, udělá to zase Pink! a ona tam balonek nechá ležet. Nechtělo se mi čekat, až ho pak bude hledat. Mno... hejkal je proti ní poměrně tichý stvoření ☐ ☐ . Nicméně nevyhejkala si nic a šla zklamaně zkoumat loučku. Ono jí to neuškodí, aspoň si balonku pak o to víc váží. Dostala ho zpátky až poté, co vylezla zpátky na cestu. Hele.... to je tak fajn, moct jí nechat, ať si tam bádá. Brtník by jí to sice nedovolil, mají trochu jiné režim, ale tohle je pro ni potřebná činnost a pokud je v poslouchacím módu, jsem ráda, že jí to lze dopřát.

Z předchozích výletů asi nějak vzala za své, že na paseku, která je opodál, se nechodí teď už tak nějak obecně. (Zákaz vstupu jsem tam vydala v létě kvůli hadům, je to taková pro ně příhodná lokalitka.) Takže tam kupodivu nechtěla zaplout tentokrát tak nějak sama od sebe. Chvíli se řádilo s balonkami, ale protože bylo zasej vedro, nebylo to na dlouho. Šli pak vedle nás s jazykami na vestě a zkoumali si okraje cesty. My koukali do lesa a těch bedel tam!! Dokonce jedenáct na jednom fleku. To mě vždycky rozlící, že je nepoznám se stoprocentní jistotou, protože ty řízky z nich, ty jsou!! Takže se slzu v oku halt jsem je tam nechala. Stejně jako jsem mohla nechat Tali značnou volnost, protože spořádaně řapala po cestě. Trošku jsme si dali i chůzi u nohy a stříhli si i s Rumíčkem párkrát holuba na báni a to už jsme scházeli dolů k hospodě U Netopejra. Vzhledem k tomu, že tam minule byla ta kočička, dala jsem si Tali preventivně k sobě a s povelom Se mnou jsme došli všichni k hospodě. Tam jsem si zase kynologicky zasténala, protože ač naši psi byli na vodítku, tak ti dva, co tam přišli před námi, byli naopak na volno. Bez toho, že by to nějak někoho tankovalo, šli svorně k nám. Nechápu. Nemůžou vědět, zda naši psi nejsou trhači. A mně prostě vadí, když se pes takhle přisomruje. No nic, odeslala jsem je do kšá a šla si sednou a čekat na Brtníka, kterej šel dovnitř pro pití.

Točili tam zrovinka Bakaláře (jako pivo Bakaláře, ne že by tam točili pokračování pořadu Bakaláři ☐ ☐ ☐), takže vzal piviště, i když původně šel pro točenou Fofolu ☐ . Tak není to marná změna, to je jasné. A tak rovnou dáme i nakládání matesy, ne? Ty tady mají výborný. Mňam, pošušňáníčko jako vždycky - i s citronkem, kterej to celý posune kousek výš. Pak následoval pochod po silnici, takže jsem si zase vzala Taliprtku, aby se páníček nemusel rozčilovat, když to s ní bude šít, a v pohodičce jsme spolu došly na cestičku mezi chatičkami. Tam už může dostat volno.

No... volno..... jak zvedla hlavu a větrila vysokým nosem, upozornila jsem jí lehce, že žádám, aby se držela na té cestě, jinak jí vyslíknu z drézu ☐ ☐ . Zabralo to a zůstala na té cestě. Opouštěla ji pouze v momentech, kdy jsme házeli balonky. Ať už dolů do říčky, aby se tam pěkně zchladili a nebo naopak nahoru do stráně. Do lesa. To páníček překvapil, že tohle s ní začal právě on. Tam ji totiž zpravidla on sám nedovoluje vůbec jít, natož jí tam mrsknout balonek, tak jako to dělám Rumičkovi. Ale jo, proč ne. A tak lítali oba nahoru do stráně a dolů do říčky. Tali se pak trochu cukla s přinesením balonku a hodlala se brodit dole. To by nebylo nic proti ničemu, ať se klidně brodí, ale je-li jednou vyřknuto, že má balonek donést, tak ho zkrátka donést musí. Aaaa to se jí pro ten den nechtělo. A opakovaně se jí nechtělo. Bylo tedy nutno přidat volume, aby se jí ušiska zprůchodnily. Leč to je jen takový detail. U jiného psa by ani nebylo nutno být takhle nesmlouvavě důsledný v takovýchle situaci /a projíždějící bičiglisti se asi divili, co tam ten skřet malej - jako já ☐ - tak huláká /, ale ona si to pak rozšíří na ostatní povely a to rozhodně žádoucí není. Tak jsme to spolu dotáhly do vítězného konce a pak jsem ji nechala být.

Až u koňských ohrad jsem po ní chtěla, aby teda šla Se mnou. Předcházela se jak vietnamský hodinky, krůta jedna. A tak zase musela nastoupit důslednost. Za říčkou už ale dostala volno. Při stoupání do kopce se sama chodila hezky hlásit a já jsem nařídila Brtníkovi, aby ji nechal být. A to i v momentech, kdy si větrila do stráně. Protože jsem na ní viděla, že se sama rozhodne, že tohle jí stačí, že po tom pachu dál nepůjde. A mohla jsem ji tím pádem odměnit za příkladný rozhodnutí ☐ . Došli jsme k tomu stolu, kde se s nima Brtník často honí, a kde ho Tali hryže do zadnice, když ho nemůže chytit, ale dneska neměl náladu. Tož jsem ho suplovala já a zadnici si řádně hlídala ☐ ☐ . Ale protože mám krátký nožičky, nelítá mi to kolem toho stolu tak jako jemu, takže to nemá až takový grády ☐ .

Usoudili jsme, že dneska na večeri v hospůdce kašlem, protože doma je dostatečně navařeno a šli jsme rovnou k autu. Tali si ještě dala studium domácích opeřenců, neb za plotem byly slepičky. Pak už hópła do kufru za Rumičkem a jelo se dom. A myslíte, že ti dva holomci doma padli na pelíšky? Tentokrát nikolivěk, naopak po večeri oba přišli s nabídkou kvalitní bitvy. Poslala jsem je kvalitně do háje a šla se svalit k dedektývce. Měla jsem toho v tom vjédru pro dnešek dost.